

— obciążenie OHIM dalszymi kosztami postępowania.

Podtrzymanie żądań podniesionych w pierwszej instancji

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 grudnia 2004 r. w sprawie R 0328/2004-1 w całości;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji oddalił skargę wnoszącego odwołanie na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z uzasadnieniem, że Wydział Sprzeciwów Urzędu prawidłowo zastosował zasadę 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, odrzucając wniosek o przedłużenie wyznaczonego terminu do przedstawienia dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego w ramach postępowania w sprawie sprzeciwu, oraz że w niniejszym przypadku Urzędowi nie przysługuje swobodne uznanie w zakresie uwzględnienia przedstawionego przez wnoszącego odwołanie z opóźnieniem dowodu.

Odwołanie opiera się na następujących naruszeniach prawa wspólnotowego przez Sąd:

- 1) Sąd Pierwszej Instancji naruszył zasadę 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, ponieważ dokonał niewłaściwej wykładni tego przepisu. Sąd Pierwszej Instancji nie uwzględnił w szczególności, że rozporządzenie nr 40/94 nie zawiera żadnego uregulowania dotyczącego możliwych podstaw przedłużenia terminu. Nie uwzględnił on również, że miarodajny dla zasady 71 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 punkt w czasie nie został skonkretyzowany w wytycznych dotyczących postępowania w sprawie sprzeciwu, czy też innych przepisach wydanych przez OHIM, a zatem brak było jakichkolwiek możliwości wykładni w zakresie dopuszczalnych podstaw przedłużenia terminu. Sąd nie uwzględnił zatem w pełni stanowiącego tło stanu faktycznego tudzież dokonał błędnej wykładni zasady 71 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95.
- 2) Sąd Pierwszej Instancji naruszył też ciążący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie odniósł się do przedstawienia przez wnoszącego odwołanie stanu faktycznego, zgodnie z którym w momencie złożenia wniosku o przedłużenie terminu nie istniało żadne uregulowanie i żadna wcześniej dokonana wykładnia, na które można by powołać się przy formułowaniu wniosku o przedłużenie terminu. Z uwagi na to, że wnioskowi o przedłużenie terminu towarzyszyło uzasadnienie, Sąd był zobowiązany wskazać, jakie były podstawy prawne, by stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przedłużenie terminu należało uznać za niewystarczające.
- 3) Sąd Pierwszej Instancji naruszył przepis art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 poprzez dokonanie jego błędnej wykładni, zgodnie z którą OHIM nie przysługuje swobodne uznanie w zakresie uwzględnienia w postępowaniu w sprawie sprzeciwu z opóźnieniem przedstawionego dowodu. Nie

uwzględnił on, że na Izbie Odwoławczej ciąży obowiązek korzystania z przysługującego jej zakresu swobodnego uznania i obowiązek ten nie jest wyłączony przez przepisy art. 43 rozporządzenia nr 40/94 i zasadę 22 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 lutego 2008 r. — Wall AG przeciwko Stadt Frankfurt am Main, Frankfurter Entsorgungs- und Service GmbH (FES)

(Sprawa C-91/08)

(2008/C 142/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Wall AG

Strona pozwana: Stadt Frankfurt am Main, Frankfurter Entsorgungs- und Service GmbH (FES)

Interwenient uboczny: DSM Deutsche Städte Medien GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażoną również w art. 12, 43 i 49 WE zasadę równego traktowania oraz wspólnotową zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową należy interpretować w ten sposób, że wynikający z nich dla organów władzy publicznej obowiązek przejrzystości polegający na otwarciu na konkurencję procesu udzielania koncesji na usługi poprzez zachowanie odpowiedniego poziomu jawności oraz na umożliwieniu kontroli bezstronności postępowań przetargowych (zob. wyroki Trybunału z dnia 7 grudnia 2000 r. w sprawie C-324/98 Telaustria, pkt 60 do 62, z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie C-231/03 Coname, pkt 17 do 22, z dnia 13 października 2005 r. w sprawie C-458/03 Parking Brixen pkt 46 do 50, z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie C-410/04 ANAV, pkt 21 i z dnia 13 września 2007 r. w sprawie C-260/04 Komisja przeciwko Włochom, pkt 24) wymagają, aby prawo krajowe przyznawało konkurentowi, którego oferta została odrzucona, roszczenie o zaniechanie grożącego naruszenia tego obowiązku i/lub o zaniechanie trwającego naruszenia?

- 2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy wymieniony wyżej obowiązek przejrzystości należy do prawa zwyczajowego Wspólnot Europejskich w tym sensie, że jest stosowany w sposób stały, jednaki i powszechny oraz jest uznany przez zainteresowane podmioty za wiążącą normę?
- 3) Czy obowiązek przejrzystości wymieniony w pkt 1 wymaga również w przypadku zamierzonej zmiany umowy koncesyjnej na usługi — w tym zmiany podwykonawcy wymienionego w ramach konkursu jako element promujący ofertę — aby w tym względzie otworzono negocjacje na konkurencję przy zachowaniu odpowiedniego poziomu jawności bądź na jakiej podstawie tego rodzaju otwarcie byłoby wymagane?
- 4) Czy zasady oraz obowiązek przejrzystości wymienione w pytaniu 1 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku koncesji na usługi, w razie naruszenia obowiązku należy dokonać wypowiedzenia zawartej wskutek tego naruszenia umowy mającej na celu ustanowienie lub zmianę stosunku zobowiązaniowego o charakterze ciągłym?
- 5) Czy zasady i obowiązek przejrzystości wymienione w pytaniu 1 oraz art. 86 ust. 1 WE w danym przypadku z uwzględnieniem art. 2 ust. 1 lit. b) i ust. 2 dyrektywy Komisji z dnia 25 czerwca 1980 r. w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a przedsiębiorstwami publicznymi (80/723/EWG) ⁽¹⁾ oraz art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo jako przedsiębiorstwo publiczne lub instytucja zamawiająca podlega temu obowiązkowi przejrzystości, jeżeli
- zostało utworzone przez jednostkę samorządu terytorialnego w celu utylizacji odpadów i oczyszczania ulic, jednakże działa również na wolnym rynku,
 - jednostka ta posiada w nim 51 % udziałów, jednakże uchwały wspólników mogą być podejmowane wyłącznie większością trzech czwartych głosów,
 - jednostka ta mianuje jedynie jedną czwartą członków rady nadzorczej przedsiębiorstwa w tym przewodniczącego rady nadzorczej oraz
 - przedsiębiorstwo to uzyskuje więcej niż połowę swych obrotów na podstawie umów wzajemnych na utylizację odpadów i oczyszczenie ulic na terenie tej jednostki, przy czym jednostka ta refinansuje się w tym względzie poprzez opłaty komunalne pobierane od jej mieszkańców?

⁽¹⁾ Dz.U. L 195, str. 35; dyrektywa Komisji 2000/52/WE z dnia 26 lipca 2000 r. zmieniająca dyrektywę 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 193, str. 75).

⁽²⁾ Dz.U. L 134, str. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Pest Megyei Bíróság w dniu 3 marca 2008 r. — CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgálató, Tanácsadó és Kereskedelmi Kft. przeciwko Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály

(Sprawa C-96/08)

(2008/C 142/18)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Pest Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: CIBA Speciality Chemicals Central and Eastern Europe Szolgálató, Tanácsadó és Kereskedelmi Kft..

Strona pozwana: Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Hatósági Főosztály.

Pytania prejudycjalne

Czy w świetle zasady swobody przedsiębiorczości ujętej w art. 43 i 48 WE, można sprzeciwić się regulacji, zgodnie z którą spółki handlowe mające siedzibę na Węgrzech również wtedy powinny płacić składki na szkolenie zawodowe, gdy zatrudniają pracowników w swoich zagranicznych oddziałach i wypełniają swoje obowiązki w zakresie podatków i zabezpieczenia społecznego od tych pracowników w państwie siedziby oddziału?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 5 marca 2008 r. — SALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft mbH & Co. Objekt Offenbach KG przeciwko Finanzamt Düsseldorf-Süd

(Sprawa C-102/08)

(2008/C 142/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SALIX Grundstücks-Vermietungsgesellschaft mbH & Co. Objekt Offenbach KG

Strona pozwana: Finanzamt Düsseldorf-Süd